

Sygn. akt: I C 1457/17

Na rozprawie dnia 11 stycznia 2018

Za powoda nikt się nie stawił zawiadomiony prawidłowo.

Pozwana nie stawiła się pomimo należytego zawiadomienia jej o terminie rozprawy, nie złożyła żadnych wyjaśnień – ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej obecności. Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Protokolant starszy sekretarz sądowy Donata Romanowska

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Donata Romanowska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa D. N. z siedzibą w W.

przeciwko A. J.

o zapłatę

Oddała powództwo.

Sygn. akt I C 1457/17

UZASADNIENIE

Powód D. N. (...) z siedzibą w W. (dalej (...) z siedzibą w W.) domagał się zasądzenia od pozwanej A. J. kwoty 13.350,99 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Argumentował, że nabył wierzytelność od pierwotnego wierzyciela, z którym pozwana zawarła umowę pożyczki. Zdaniem powoda próby polubownego rozwiązania sporu nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia przez pozwaną. W piśmie z dnia 20.11.2017 r. domagał się umożliwienia wejścia nabywcy wierzytelności, tj. C. 2 N. (...) z siedzibą w W. (dalej: C. 2 (...) z siedzibą w W.) w miejsce powoda w trybie art. 192 pkt 3 k.p.c. lub wezwaniu go do udziału w sprawie po stronie powoda na podstawie art. 84 k.p.c.

Pozwana A. J. prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy, nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie, nie złożyła żadnych wyjaśnień, ani też nie żądała przeprowadzenia rozprawy w jej obecności.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwana A. J. zawarła w dniu 29.10.2007 r. z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki, na podstawie której otrzymała kwotę określoną w umowie, zobowiązując się do jej zwrotu wraz z należnymi kosztami udzielenia pożyczki w terminie uzgodnionym w umowie.

(**dowód**: umowa pożyczki- k. 24-28)

Na mocy umów sprzedaży wierzytelności z dnia 7.06.2013 r. i 4.06.2014 r. (...) Bank S.A. z siedzibą we W. sprzedał powodowi wierzytelność przysługującą mu w stosunku do pozwanej A. J., wynikającą z zawartej umowy pożyczki.

(**dowód** : wyciąg z ksiąg rachunkowych- k. 22, wyciąg z elektronicznego załącznika- k. 23, zawiadomienie o cesji wierzytelności- k. 30, umowa przelewu wierzytelności- k. 41-42)

Po wniesieniu pozwu powód na mocy umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 29.09.2017 r. sprzedał wierzycielowi C. 2 (...) z siedzibą w W. wierzytelność dochodzoną pozwem.

(**dowód** : pismo powoda- k. 15-16)

Zarządzeniem z dnia 24.11.2017 r. tut. Sąd zawiadomił w trybie art. 84 k.p.c. o toczącym się postępowaniu C. 2 (...) z siedzibą w W.. Wierzyciel nie wstąpił do sprawy.

(**dowód** : okoliczności bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 192 pkt 3 k.p.c. z chwilą doręczenia pozwu, zbycie w toku sprawy rzeczy lub prawa, objętych sporem, nie ma wpływu na dalszy bieg sprawy, nabywca może jednak wejść na miejsce zbywcy za zezwoleniem strony przeciwnej (tak uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010 r., III CZP 38/10, OSNC 2011/1/ 3, LEX nr 578585, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2010 r., III CZP 24/10, LEX nr 604229). Zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem przed doręzeniem pozwu stronie pozwanej pociąga za sobą brak legitymacji procesowej jednej ze stron postępowania (zbywcy). Pozbawione tego skutku jest zbycie dokonane w toku procesu, a więc od momentu doręczenia pozwu stronie pozwanej aż do zakończenia postępowania, tj. zarówno w postępowaniu przed sądem I, jak i II instancji, a także w postępowaniu kasacyjnym (vide: komentarz pod red. T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego, str. 120, t. II).

W realiach przedmiotowej sprawy w dniu 29.09.2017 r. doszło do zbycia wierzytelności dochodzonej pozwem przez powoda (...) z siedzibą w W. na rzecz C. 2 (...) z siedzibą w W. przed doręzeniem odpisu pozwu stronie pozwanej, tj. przed dniem 20.12.2017 r. (k. 66). W związku z zawartą umową cesji wierzytelności C. 2 (...) z siedzibą w W. nabył od powoda jego roszczenie wobec pozwanej, co skutkowało nabyciem przez w/w podmiot praw i obowiązków wierzyciela (art. 509 k.c). Uwzględniając, że owo nabycie nastąpiło przed doręzeniem pozwu, stwierdzić należy zważywszy na treść art. 192 pkt 3 k.p.c.- że powód nie posiada legitymacji procesowej i powództwo winno być z tej przyczyny oddalone.

Wskazać należy jednak, że stabilizacja podmiotowa procesu z art. 192 k.p.c. przez uniezależnienie jego toku od pozaprocesowych czynności dyspozycyjności stron postępowania nie stoi na przeszkodzie, aby dopuścić zmianę w sytuacjach, w których zarówno obie strony postępowania, jak i nabywca rzeczy lub prawa objętych sporem wyrażają zgodę na wejście nabywcy do procesu i zajęcie w nim miejsca strony, która dokonała zbycia rzeczy lub prawa objętych sporem. Takie wejście na miejsce zbywcy do toczącego się procesu nie narusza jego stabilizacji i prowadzi do jego pełnej kontynuacji. Jest to przypadek, gdy w wyniku szczególnej sukcesji materialnoprawnej dochodzi także do szczególnej sukcesji procesowej, w rezultacie której zbywca – dotychczasowy podmiot postępowania – wychodzi z toczącego się postępowania, a w jego sytuację procesową wchodzi nabywca (por. W. Broniewicz, Następstwo procesowe w polskim procesie cywilnym, Warszawa 1974, s. 63 i n., który jednak zauważa, że zbycie, o którym mowa w art. 192 pkt 3, oznacza jedynie nastąpienie zdarzenia, które jest zdadne do spowodowania przejścia spornego prawa

lub rzeczy (ibidem, s. 78–79); podobnie M. Romańska, Zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem (art. 192 pkt 3 k.p.c.) w orzecznictwie sądowym (w:) J. Gudowski, K. Weitz (red.), Aurea praxis, aurea theoria. Księga pamiątkowa ku czci Profesora Tadeusza Erecińskiego, t. 1, Warszawa 2011, s. 526–527; por. także J. Sobkowski, Następstwo prawne pod tytułem szczególnym w polskim procesie cywilnym, RPEiS 1966, z. 4, s. 41).

Mając powyższe na względzie, a przy tym treść pisma powoda z dnia 20.11.2017 r. (data wpływu do tut. Sądu) wskazać należy, że w świetle art. 84 § 1 k.p.c. strona, której w razie niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia przysługiwałoby roszczenie względem osoby trzeciej albo przeciwko której osoba trzecia mogłaby wystąpić z roszczeniem, może zawiadomić taką osobę o toczącym się procesie i wezwać ją do wzięcia w nim udziału. Przypozwanie zatem to zawiadomienie osoby trzeciej o toczącym się procesie i wezwanie jej do wzięcia w nim udziału w charakterze interwenienta ubocznego. Jeśli wzywany zechce wziąć udział w procesie, powinien zgłosić interwencję uboczną.

Uwzględniając to, że do zawarcia umowy cesji wierzytelności doszło przed doręczeniem odpisu pozwu stronie pozwanej, co w świetle art. 192 pkt 3 k.p.c. implikuje brak legitymacji procesowej po stronie (...) z siedzibą w W., Sąd w trybie art. 84 k.p.c. zawiadomił C. 2 (...) z siedzibą w W. o toczącym się postępowaniu, doręczając mu odpis pozwu z załącznikami oraz odpis pisma powoda zatytułowanego „wniosek o wstąpienie nabywcy w miejsce powoda” z pouczeniem, że może przystąpić do sprawy po stronie powoda. Powód przy tym wykazał, że C. 2 (...) w W. posiada interes prawny do wzięcia udziału w niniejszym postępowaniu, bowiem w przypadku niekorzystnego dla powoda rozstrzygnięcia, nabywca wierzytelności, tj. C. 2 (...) w W. mógłby wystąpić z powództwem regresowym przeciwko zbywcy wierzytelności. Do powstania opisanego następstwa potrzebna jest jednak zgoda nabywcy oraz obu stron procesowych. Niewątpliwie nabywca może wstąpić do sprawy w miejsce zbywcy i wtedy staje się stroną procesową. Zgoda musi być wyrażona w sposób wyraźny - ustnie do protokołu lub w piśmie procesowym. Tymczasem pismo tut. Sądu nabywca tj. C. 2 (...) w W. otrzymał w dniu 21 grudnia 2017 r. i pozostało ono bez odzewu ze strony zainteresowanego. Także pozwanej Sąd doręczył razem z zawiadomieniem o terminie rozprawy zarówno odpis pozwu z załącznikami, jak i wniosek pierwotnego powoda o umożliwienie wstąpienia do sprawy nowego podmiotu. Ze strony pozwanej w tym zakresie nie wpłynęła żadna dyspozycja. Zważywszy zatem, że nabywca zawiadomiony o możliwości przystąpienia - nie wstąpił do sprawy, ani również pozwana stanowiska w tym kontekście nie wyraziła - stwierdzić należy, że powód (...) z siedzibą w W. w toku całego procesu pozostał jedyną stroną postępowania, nie mającą jednak legitymacji procesowej.

Sąd dostrzegł także treść art. 196 k.p.c., z którego wynika, że jeżeli okaże się, że powództwo zostało wniesione nie przez osobę, która powinna występować w sprawie w charakterze powoda, sąd na wniosek powoda zawiadomi o toczącym się procesie osobę przez niego wskazaną. Osoba ta może w ciągu dwóch tygodni od doręczenia zawiadomienia wstąpić do sprawy w charakterze powoda. Należało jednak zwrócić uwagę na brzmienie tego przepisu. Wynika z niego, że chodzi o legitymację procesową w momencie wniesienia pozwu. W niniejszej sprawie w momencie wniesienia pozwu powód (...) w W. posiadał legitymację procesową, tymczasem regulacja z art. 196 k.p.c. dotyczy powództwa wniesionego przez osobę, która już w momencie wniesienia pozwu nie powinna występować w sprawie w charakterze powoda, np. powództwo wytacza dłużnik zamiast zarządcy zajętej nieruchomości (art. 935 § 1 k.p.c.). Wspomniana regulacja zatem nie mogła mieć zastosowania w przedmiotowej sprawie. Nawet jednak gdyby Sąd znalazł podstawy do zastosowania w/w przepisu to wobec braku zgody obu stron na wstąpienie nabywcy w realiach tej sprawy nie doszłoby do zmiany podmiotowej powództwa w trybie art. 196 k.p.c.

Zważywszy na powyższe ustalenia, stwierdzić należy, że z chwilą zbycia wierzytelności przez powoda odpadła jego legitymacja materialnoprawna do domagania się dochodzonego roszczenia od pozwanej. Niewstąpienie do sprawy C. 2 (...) z siedzibą w W. oraz brak legitymacji procesowej po stronie (...) z siedzibą w W. skutkowało oddaleniem powództwa. W konsekwencji rozważania w kontekście merytorycznej oceny zgłoszonych żądań jawiły się, zdaniem tut. Sądu jako bezprzedmiotowe.

W myśl art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, Sąd wyda wyrok zaoczny.

Mając powyższe na względzie Sąd orzekł jak w sentencji wedle powołanych przepisów.